

A II.

Over het al of niet te laat indienen van deze inderdaad belangrijke voorstellen kan men van meening verschillen en ook over de vraag, of het wellicht noodzakelijk zal blijken de voor de Maatschappij gewichtige beslissing te verschuiven naar een buitengewone algemeene vergadering, maar collega VAN DER HOEVEN herinnert zelf aan het besluit der buitengewone Algemeene Vergadering van Mei 1933. Het beginsel pariteit in den zin van geneesheeren en verzekerden ieder de helft, werd aanvaard voor nieuw op te richten ziekenfondsen, op voorwaarde, dat de wederpartij dit ook zou toepassen en bovendien de bekende wenschen der Maatschappij inzake de rechten der geneesheeren: vrije artskenkeuze, goede rechtspositie en een behoorlijke welstandsgrens in het ziekenfondswezen, zou inwilligen.

Welnu, de vakbonden zijn bereid op deze basis met de Maatschappij samen te werken en het R.K.W.V. heeft het beginsel van een paritetisch bestuur in reeds bestaande ziekenfondsen in het bisdom Breda in de overeenkomst van de Maatschappij met die fondsen opgenomen.

Dit ter toelichting van de gestelde vraag: „Hoe komt de H.C. er toe enz.“. De rest van het betoog behoort bij de te voeren discussie op de algemeene vergadering, waarop het beter is niet vooruit te loopen.

De secretaris der H.C.

CHR. EGGINK.

ZWANGERSCHAP EN DIABETES.

De publicatie uit de Vrouwencliniek te Utrecht van collega WEBER in het *Tijdschrift* van 25 Mei j.l., bldz. 2498, getiteld „Insuline bij zwangere vrouwen met diabetes“, geeft mij aanleiding mededeeling te doen van de volgende ziektegeschiedenis, omdat daaruit blijkt, dat men de prognose ten aanzien van de geboorte van een levend kind bij een lijderees aan diabetes, ondanks de insuline-behandeling, zeer voorzichtig moet stellen:

In 1929 verzocht patiënte X mij haar te assisteren bij haar tweede bevalling. De eerste graviditeit (1928) was geëindigd met de geboorte van een dood kind, dat enkele dagen ante partem geen teekenen van leven meer had gegeven. Het lichaamsgewicht van deze vrucht zou zeer aanzienlijk geweest zijn.

Omstreeks de 4e maand van deze tweede zwangerschap werd de diabetes ontdekt en met de insulinebehandeling begonnen. Het resultaat was gunstig. Ongeveer 3 weken vóór den verwachten datum werd een levend kind geboren, dat 4300 G. woog en in leven is gebleven.

Na dezen partus werd de behandeling van den diabetes natuurlijk voortgezet.

In 1931 volgde de derde zwangerschap, die in de derde maand met abortus eindigde.

De vierde zwangerschap, in 1933/34, bracht de groote teleurstelling. Ondanks strenge contrôle en regelmatige insulinetoediening zoodanig, dat ook in den nacht het bloedsuikergehalte zoo dicht mogelijk bij de normale waarde bleef, hielden een maand vóór den berekenden datum van den partus de kindsbewegingen op en kort daarna werd een levenloos kind geboren, waarvan het lichaamsgewicht 4900 G. bedroeg.

Deze ongunstige afloop, waarschijnlijk te wijten aan een verergering van den diabetes, moet mijns inziens een ernstige reden zijn, in soortgelijke gevallen partus arte praematurus vóór de laatste zwangerschapsmaand te overwegen.

Leiden, 5 Juni 1935.

M. KEY.

EEN TENDENTIEUS REFERAAT.

In de rubriek „Beroepsbelangen“ van dit *Tijdschrift* van 1 Juni 1935 (bldz. 2687) is van de hand van dr. L. L. POSTHUMA een stukje verschenen (als referaat van een artikel in de *Deutsche med. Wochenschrift*), dat zoo suggestief is gesteld, dat de indruk, dien èn de titel èn de inhoud bij den lezer moeten wekken, niet in overeen-

stemming is met die, welke het oorspronkelijke artikel maakt. Onder den titel „Das Heilverfahren in der Sozialversicherung” beschrijft prof. WEICKSEL uitvoerig de indicaties, die zijns inziens voor uitzending van verzekerden naar herstellings-oorden bij verschillende ziekten moeten worden gesteld. In een inleiding en aan het slot worden als grondslag algemeene politieke beschouwingen gehouden, waar zonder, naar het schijnt, ook sociaal-medische beschouwingen in Duitschland niet meer kunnen (wellicht mogen) verschijnen. In Nederland is dat niet het geval. Het is niet juist, maar gelukkig ook niet noodig, om een artikel verschenen onder den genoemden titel „Das Heilverfahren in der Sozialversicherung” te refereeren onder den titel „Geldverspilling in de sociale geneeskunde”. Ten minste niet, als in het oorspronkelijke artikel wel terloops wordt opgemerkt: „*Gute Kenner der Sozialversicherung behaupten* 1), dasz in Jahre 1932 noch 120 Million aus der Sozialversicherung nicht in die Hände gelangt seien, in die sie gehörten,” maar als naast dit eene, zelfs in woordenkeus nietszeggende, zinnetje geen enkel gegeven te vinden is, dat aantoonst, dat deze bewering van anderen inderdaad juist is. En als men dit zinnetje aldus weergeeft: „*Volgens betrouwbare gegevens* 1) zou in 1932 honderd en twintig miljoen mark in de sociale verzekering onjuist zijn besteed”, en aldus den indruk wekt, dat prof. WEICKSEL de „betrouwbare gegevens” verstrekt of ten minste blijkt geeft, deze te kennen, dan moet het referaat, waarin dit wordt neergeschreven, worden gekenmerkt als een tendentius referaat.

B. H. SAJET.

Wanneer in de rubriek „Beroepsbelangen” iets wordt geschreven en als bron hiervoor een artikel in een ander tijdschrift wordt gebruikt, put de schrijver hieruit datgene, wat zijn lezers belang kan inboezemen. Een referaat geeft hij in den regel niet. Naar zijn verstand en smaak kiest hij. Een bepaalde strekking heeft wat hij aldus publiceert, hierdoor zeker.

Nu vond hij de door prof. WEICKSEL vermelde verspilling van 120 miljoen mark inderdaad van belang. Dat de vertaling van: „*Gute Kenner der Sozialversicherung behaupten*” met „*Volgens betrouwbare gegevens* zou” niet woordelijk is, spreekt van zelf; misleidend of zelfs tendentius is ze m.i. niet. Het opzettelijk in een bepaalde richting leiden van de gedachten der lezers blijkt er niet uit — een beter voorbeeld hiervan geeft SAJET waar hij hierboven schrijft:

„In een inleiding en aan het slot worden als grondslag algemeene politieke beschouwingen gehouden, waar zonder, naar het schijnt, ook sociaal medische beschouwingen in Duitschland niet meer kunnen (wellicht mogen) verschijnen.”

Maar tendentie op zich zelve is een veroorloofd bedrijf.

L. L. POSTHUMA.

BERICHTEN.

BUITENLAND.

OXFORD. — **Instituut voor geneeskundige onderzoekingen.** Het besluit om te Oxford een instituut voor geneeskundige onderzoekingen te stichten, is reeds in 1930 voorbereid, toen Sir WILLIAM MORRIS (thans Lord NUTFIELD) ten behoeve van het geneeskundige onderwijs voor 100.000 P.St. den grond en de gebouwen van het observatorium heeft gekocht. Ten einde deze gebouwen geschikt te maken voor geneeskundige onderzoekingen, heeft de geneeskundige faculteit een bedrag van 1000 P.St. per jaar bestemd. Ook Lord NUTFIELD doet daar het zijne bij, en een dame heeft 30.000 P.St. ervoor afgestaan. Eerstdaags komen de gebouwen vrij, en nu wenscht men ze in te richten voor tweeërlei onderzoekingen: *vereenigd* klinisch en pharmacologisch onderzoek (gelijk reeds BOAS het wenschte; zie dit *Tijdschrift* 1930, bldz. 2752) en Röntgen-cinematograph'e, want ook deze kan dienstbaar worden gemaakt aan pharmacologische onderzoekingen (*Lancet*, 25 Mei).

1) Cursivering van mij. B. H. S.